

Η ΥΒΡΙΣ

ΤΟ βράδυ εκείνο, ένα ψυχρόν, όμιχλώδες βράδυ σεπτεμβρίου, ό πυράρχης, παρά τήν συνήθειαν ποῦ εἶχε νά κλείνεται άμέσως μετά τό άνακλητικόν εἰς τό δωμάτιόν του, έβημάτιζε μέ μεγάλα νευρικά, παράφορα βήματα, κατά μήκος τοῦ μεσοστέγου τοῦ θωρακωτοῦ. Καί οἱ παλαιότεροι ύπαξιωματικοί τοῦ πλοίου, οἱ όποιοι εἶχαν συνυπηρετήσῃ χρόνια καί χρόνια μαζί του, δέν ένθυμοῦνται νά τόν εἶχαν ἰδῇ άλλοτε εἰς παρομοίαν κατάστασιν. Δι' αὐτό ἴσως κάνεις δέν έτόλμησε νά τόν έρωτήσῃ τί ἔχει, άλλα καί δι' αὐτό ἡ κατάσταση του άπησχόλει ζωηρότερον τήν βραδειάν εκείνην τοὺς περιέργους κύκλους τῆς πλώρης. Κάτω εκεί εἰς τό στενόν, επίμηκες καρὲ τῶν ύπαξιωματικῶν, τριγύρω άπό τό μακρουλό τραπέζι τῆς μέσης, ἡ ναυτική κακογλωσσία εἶχεν άνάψῃ ζωηρά. 'Αφ' ότου μάλιστα ό πρωρεὺς— ό όποῖος δέν έλησμόνει ότι εἰς τήν τελευταίαν έπιθεώρησιν ό ύπαρχος, μετά τό έγκώμιον ποῦ έπλεξε τοῦ πυράρχου διὰ τήν μοναδικήν συντήρησιν τῶν πυροβολείων, τοῦ εἶχε συστήσει νά μιμηθῇ όλίγον τόν άξιον συνάδελφόν του— άφ' ότου ό πρωρεὺς, μέ τόνον εὐνόητου χαιρεκακίας, έρριψεν εἰς τό μέσον πονηροὺς οίκογενειακοὺς ύπαινιγμούς, μερικά μασσημένα λόγια, συνοδούμενα μέ συμβολικοὺς μορφασμούς, τό κύριον θέμα τῆς συνομιλίας ἔγεινεν ό δυστυχισμένος ό πυράρχης, ό όποῖος άκόμη άκούραστος, άμίλητος, έξηκολούθει νά διατρέχῃ τόν στενόν διάδρομον τοῦ καταστρώματος, μέ τὰ δύο χέρια εἰς τήν τσέπην, μέ τό κεφάλι σχυμμένο καταγῆς, μέ το κασκέτον άνερριμένον εἰς τήν κορυφήν, ὡς νά τοῦ έπίεζε τό φλεγόμενον μέτωπόν του.

Εἶχαν περάσει τὰ μεσάνυχτα. Ἡ ἐσπερίς ποῦ ἐδίδετο τὴν βραδεῖαν ἐκείνην εἰς τὸ πρυμναῖον κατάστρωμα, φαιδρά, θαυμασία ἐπιθαλάσσιος ἑορτῇ, ἡκτινοβόλει τῶρα τὴν μεγαλειτέραν τῆς λαμπρότητα. Μέσα εἰς τὸν εὐρύχωρον ἐκείνον χῶρον, τὸν τριγυρισμένον ἀπὸ τὸν πολύχρωμον, τὸν ζωηρὸν διάκοσμον τῶν σημάτων, τὸν πλημμυροῦντα ἀπὸ τὸ φῶς τῶν ἀπείρων ἡλεκτρικῶν λαμπτήρων, ἔλαμπον αἱ στολαὶ τῶν ἀξιωματικῶν καὶ ἐπλημμύρουν τὰ ἄνθινα, τὰ δροσερὰ χρώματα τῶν γυναικείων ἀμφιέσεων καὶ ἐνεψυχοῦτο καὶ ἐζωντάνευεν ἡ τρελλὴ φαντασμαγορία ἀπὸ τὴν ἡδονικὴν λάμψιν, ἀπὸ τὸ θριαμβευτικὸν ἡκτινοβόλημα τῆς γυναικείας σαρκός, καὶ ἐγλυκαίνεται ἡ τραχεῖα λευκότης τοῦ ἡλεκτρικοῦ φωτός ἀπὸ ὑγρὰν λάμψιν τῶν ἐρωτικῶν, τῶν λιποθυμημένων βλεμμάτων. Καὶ ἀπετελεῖτο ἐκεῖ, ἐπὶ τοῦ αὐστηροῦ ἐκείνου χώρου ἓνα φανταστικόν, ἀέρινον παιγνίδι φωτός καὶ χρωμάτων, ὀρχουμένων δαιμονιακῶς ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς μουσικῆς, τὸ ὅποσον ἐνόμιζες ὅτι ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν θὰ σβυσθῇ ἔξαφνα καὶ θ' ἀναφανῇ πάλιν τὸ κατάστρωμα γυμνόν, μὲ τὸν μαῦρον πύργον καὶ τὸ πελώριον πυροβόλον του, καὶ τοὺς ἀνυπομόνους βηματισμοὺς τοῦ ἀξιωματικοῦ τῆς φυλακῆς.

Ἡ ἑορτὴ τῆς βραδεῖας ἐκείνης δὲν ἦτο καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, τὸ ζήτημα, τὸ ὅποσον ἀπησχόλει τὸν πυράρχην. Οὔτε ἐφαίνετο κἀν νὰ προσέχῃ εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν κίνησιν, τὴν ἀσυνήθη εἰς τὸν σιδηρόφρακτον ἐκείνον χῶρον. Μόλις μάλιστα ἐπλησίαζε μέχρι τῆς πρυμναίας καθόδου, ὅπου ἐτελείωνεν ἡ σκοτεινὴ ζώνη, ἐντὸς τῆς ὁποίας περιέφερε τὸ ἀνῆσυχον σῶμα του, ἔστρεφεν ἀποτόμως, ὡς νὰ τοῦ ἐθάμβωνεν ὀδυνηρῶς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡ πλημμύρα ἐκείνη τοῦ λευκοῦ φωτός, ἡ παρασύρουσα εἰς ἀτελεύτητον, τρελλὸν στρόβιλον, ὡς γιγάντεια, φανταστικὰ ἄνθη, τὰ γυναικεῖα σώματα. Καὶ ἔστρεφε πάλιν, ἔστρεφε πρὸς τὴν πρῶραν, ἐσταματοῦσε μίαν στιγμὴν ὑπὸ τὰ μεγάλα τόξα τῶν ἐπωτίδων, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἐκρέματο, κατάκοπον, τὸ τυραννημένον σῶμα τῆς ἀκάτου, ἐδύθιζε τὰ βλέμματά του εἰς τὴν μαύρην ἔκτασιν τῆς θαλάσσης, ὡς νὰ ἐζήτει ν' ἀναπνεύσῃ ὀλίγον ἐλεύθερον ἀέρα καὶ ἐπέστρεφε πάλιν πρὸς τὴν πρύμνην, μὲ τὸ ἴδιον ταυτόχρονον βῆμα, μὲ τὰς ἰδίας μηχανικὰς κινήσεις.

Οἱ τόνοι τῆς μουσικῆς, τραχεῖς, μεταλλικοὶ τόνοι, εἶχον εἶδη σβεσθῆ, με μίαν τελευταίαν, νυσταλέαν ἀπήχησιν. Ὑπὸ τὰ βαρέα ἐπανωφόρια καὶ τὰ βαθύχροα καλύμματα ἤρχισαν νὰ σβύνωνται τὰ δροσερὰ χρώματα τῶν ἐσθῆτων, αἱ μαρμαρυγαὶ τῶν σαρκῶν, ὁ ἀστράπτων χρυσὸς τῶν ἐπωμίδων καὶ τῶν κομβίων. Καὶ μετ' ὀλίγον ἡ αὐτοσχέδιος, ἐπιθαλασσία αἴθουσα ἤρχισε νὰ κενουταί, νὰ ἐρημοῦται. Ὁ πυράρχης ἐστάθη μίαν στιγμὴν μεταξὺ τοῦ μεσοστέγου καὶ τοῦ πρυμναίου πύργου, παρακολουθῶν με ἀδιάφορα βλέμματα ὅλον ἐκεῖνον τὸν κόσμον τὸν συνωθούμενον πρὸς τὴν δεξιὰν κλίμακα. Ἐπειτα, ὥς νὰ τοῦ ἐπέρασεν αἰφνιδία ἰδέα ἀπὸ τὸν νοῦν, ἐπροχώρησε καὶ εὗρέθη ἐν τῷ μέσῳ τῆς κενῆς αἰθούσης. Ὑπὸ τὸ ἄπλετον λευκὸν φῶς, τὸ ὁποῖον ἐπέζη φαιδρόν, ἄγρυπνον, ἀνύστακτον, τῆς σβεσθείσης ἐορτῆς, διεγράφη τώρα τὸ ὑψηλὸν ἀνάστημα τοῦ πυράρχου καὶ ἐφωτίσθη ἡ ὄψις του ἡ μελαψή, με τὰ τραχεὰ χαρακτηριστικά, τοὺς παχεῖς μύστακας καὶ τὰ δασέα μέλανα τόξα τῶν ὀφρύων, τὰ συνεχασμένα νευρικῶς. Καὶ ἀπετέλει ἀντίθεσιν, πληγώνουσαν τὴν ὄρασιν, ἡ βάναντος σιλουέτα τοῦ θαλασσινοῦ ἐν μέσῳ τοῦ τόπου ἐκείνου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπλανᾶτο ἀκόμη ὁ ἄδρὸς ἀντικατοπτρισμὸς τῆς κοσμικῆς ἐορτῆς, ἐν μέσῳ τῆς περικόμφου αἰθούσης, με τοὺς γλυκεῖς συνδυασμοὺς τῶν σημαίων, τὰς ὀπαλλίνους σφαῖρας τῶν ἡλεκτρικῶν λαμπτήρων, τὰς προβαλλούσας ἐκ τῶν κομφῶν τροπαίων ὀλοτρόγυρα καὶ καταυγαζούσας τὰ πράσινα φυλλώματα τῶν πετιρίδων, τὰ νυσταλέα, γλωμὰ πέταλα τῶν ἀπείρων ἀνθοδεσμῶν, τὰ ἀστράπτοντα ὀρειχάλκινα τόξα τῶν καθόδων, ὅλην τὴν στίλβουσαν ἔρημον ἔκτασιν τοῦ καταστρώματος.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ πυράρχου, ἀγρίως λάμποντες, ἦσαν καρφωμένοι τώρα ἐπὶ δύο ἄλλων μεγάλων ὀλοστρογγύλων ὀφθαλμῶν, ἐκπεμπόντων καταχθονίους λευκὰς λάμψεις. Ἐπὶ τοῦ μαύρου πύργου τοῦ πρυμναίου πυροδόλου ὠρθοῦτο τερατῶδες ἀνδρεῖκελον, τὸ δύσμορφον σῶμα τοῦ σκαφάνδρου, με τὴν πελωρίαν κεφαλὴν καὶ τοὺς στρογγύλους φακοὺς τῶν ὀφθαλμῶν, ἐμψυχουμένους ὑπὸ δύο λαμπτήρων, τοποθετημένων εἰς τὸ χάος τῆς κεφαλῆς. Καὶ ἐδέσποζεν ἐκεῖ τὸ ἄσχημον, τὸ δυσειδὲς ἀνδρεῖκελον, ὀρθοῦν προπετιῶς τὸ κατάμαυρον,

γλοιῶδες σῶμα του, ἐδέσποζε τοῦ ὑπερηφάνου πυροβόλου, ὠράϊσμα βάνουσον, στηθὲν ἐκεῖ ἐπάνω, μαζὶ μὲ τὰλλα εὐγενῇ ναυτικὰ σύμβολα, ἀπὸ τὸν αἰακονόμον, ὡς μαύρη κηλὶς, ἐγκολαφθεῖσα ἱεροσύλως ἐπὶ τοῦ ἀσπίλου μεγαλείου τοῦ τιμίου ὅπλου.

Μὲ μίαν βιαίαν, ἀπότομον κίνησιν, ὡς ν' ἀνετινάχθῃ, ὑπὸ τὴν κρύαν ἐπαφὴν ραπίσματος, ὡς νὰ ἡσθάνετο, μόνος αὐτός, μέσα εἰς τὴν ψυχὴν του ὅλην τὴν ὕβριν, τὴν κοχλάζουσαν εἰς τὰ χαλύβδινα στέρνα τοῦ πυροβόλου, ὥρμησεν ὁ πυράρχης πρὸς τὸν πύργον καὶ ἐκστομίζων ἀκατάληπτον ὕβριν, διαχύσας ἀγρίαν ἀστραπὴν ἐπὶ τῆς μορφῆς του, ἐκατρακύλισε κατὰ γῆς τὸ δυσειδές, τὸ γλοιῶδες ἀνδρείκελον, τὸ ὁποῖον ἐπάφλασεν ἐπὶ τῶν σανίδων, ἐνῶ μὲ τριγμόν αἰφνίδιον ἐσθύσθησαν οἱ δύο ἀπαίσιιοι, ὀλοστρόγγυλοι ὀφθαλμοὶ του. Ὀλόρθος ἐκεῖ τσαλαπατῶν τὸν ἄψυχον, τὸν ἀσυνείδητον ὕβριστήν, μὲ τὸ πρόσωπον τώρα φωτισμένον ἀπὸ τὴν αἴγλην τῆς ἱκανοποιήσεως, ὀλόρθος καὶ ἀκίνητος ἐστέκετο ἐκεῖ, ἑτοιμος ν' ἀντιμετωπίσῃ ἀφόβως, μὲ τὸ μέτωπον ὑψηλὰ, ἀσκεπὲς καὶ φωτεινόν, τὰς αὐστηρὰς μορφὰς τῶν ἀξιωματικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκπληκτοὶ ἔσπευδον εἰς τὸν τόπον τῆς παραδόξου σκηνῆς.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἡ φύσις χαρίζει τὴν μεγαλοφυΐαν, ἡ συναναστροφή τὸ πνεῦμα, ἡ μελέτη τὴν καλαίσθησιν.

* *

Ἡ καλλονὴ τοῦ ἀνδρός εἶνε τὸ πνεῦμα του· τὸ πνεῦμα τῆς γυναικὸς εἶνε ἡ καλλονὴ της.